

# 1

Навесні 1992 року – пригадую, десь на Великдень, – в моєму житті трапилося щось надзвичайне. Бог почав розмову з тобою. Через мене.

Дозволь пояснити.

Я в той час почувався вельми нещасним – особисто, професійно, емоційно: все мое життя здавалося повним провалом. Оскільки я роками практикував викладати думки в листах (яких зазвичай ніколи не надсилає), то знову відкрив мого повірника – жовтий блокнот з розграфленими сторінками – і став виливати свої почуття.

Цього разу я вирішив написати листа не, як звичайно, комусь, кого вважав призвідцею моїх проблем, а безпосередньо самому джерелу – найбільшому призвідці з усіх, які тільки є. Я вирішив написати листа Богові.

Це був злісний, сумбурний лист, повний емоцій, перекрученъ та осуду. Купа сердитих запитань.

Чому мое життя не складається? Що робити, аби воно склалося? Чому я нещасливий у стосунках? Чи мені вічно бракуватиме грошей? І останнє, геть розплачливе: за які гріхи мені отаке життя, в постійній боротьбі?

На мій подив, коли я нашкрябав останнє з цих гірких питань без відповіді і вже був готовий відкинути ручку, мою руку мовби затримала над папером якась невидима сила. Ручка раптом почала рухатися сама собою. Я уявлення не мав, що ще писати, але відчував, як зароджується думка, тож вирішив її піддатися. І от що вийшло...

Ти справді хочеш почути відповіді на всі ці питання чи це просто спосіб випустити пару?

Я закліпав очима... а тоді мій мозок видав відповідь. Її я також записав:

І те й інше. Випустити пару – так, але якщо є відповіді на ці запитання, то я, в біса, хотів би їх почути!

Ти «в біса» багато чого хотів би, а чи не краще було б таки «в Бога»?

Я написав:

І що це означає?

Так, сам того не розуміючи, я почав розмову... і це вже було не просто писання. Я писав *під диктовку*.

Цей диктант протривав три роки, але в той час я уявлення не мав, навіщо все це. Відповіді на мої запитання, викладені на папір, приходили щойно тоді, коли питання було сформульоване повністю, а голова чиста від моїх власних думок. Часто відповіді приходили швидше, ніж я писав, і тоді я шкрябав як-будь, аби лишень встигнути записати. Коли ж я губився в розумінні або втрачав відчуття, що слова, які приходять, ідуть не від мене, я відкладав ручку і припиняв діалог, аж поки знову не відчував натхнення – даруйте, але тільки це слово ідеально сюди пасує, – і повертається до свого розграфленого зошита, щоби продовжити запис.

Ці розмови тривають і досі – навіть зараз, коли я пишу цю книгу. Значну частину їх ти знайдеш на подальших сторінках... сторінках предивного діалогу, якому я спочатку взагалі не вірив, згодом вважав корисним сuto для себе, проте зараз розумію, що призначався він не мені одному. Він призначався для тебе та кожного, хто натрапив на цей матеріал. Адже мої запитання – це й ваші запитання теж.

Я хочу, щоб ти якнайшвидше ввійшов у цей діалог, тому що вся справа тут не в моїй історії, а саме у *твоїй*. Це твоя

життєва історія привела тебе сюди. Власне, матеріал цієї книги стосується твого особистого досвіду. Інакше ти не був би тут і зараз з цією книгою в руках.

Отож, ввійдімо в цей діалог з запитання, яке дуже довго мене мучило: як Бог говорить і з ким? Відповідь була така:

Я говорю з усіма. Завжди. Річ не в тому, з ким Я говорю, а в тому, хто мене слухає.

Зaintrigovаний, я попросив Бога розповісти більше. І ось що почув:

По-перше, замінімо слово 'говорити' словом 'спілкуватися'. Це слово набагато краще, повніше, точніше. Коли ми беремося говорити одне з одним – Я з тобою чи ти зі Мною – ми тут же відчуваємо страшенну обмеженість слів. З цієї причини Я не спілкуюся самими лише словами. Фактично, я взагалі рідко коли так роблю. Найчастіше Я спілкуюся через почування.

Почування – це мова душі.

Хочеш знати, що для тебе істинне, а що ні – прислухайся до своїх почуттів.

Інколи в почуттях важко розібратися, а часто ще важче їх усвідомити. Проте в твоїх найглибших почуваннях і ховається твоя найвища істина.

Головне – як до них докопатися. Я навчу тебе. Заново. Якщо хочеш.

Я сказав Богові, що дуже хочу, та в даний момент ще дужче хотів би отримати повну відповідь на своє перше запитання. І ось що Бог сказав:

Крім того, Я спілкуюся через думки. Думки й почування – не одне і те ж, хоч можуть збігатися в часі. Спілкуючись думкою, Я часто говорю образами та картинами. Тому думки в спілкуванні – ефективніший засіб, ніж просто слова.

На додачу до почуттів і думок, Я використовую такий чудовий інструмент спілкування як досвід.

І нарешті, коли не допомагають ні почуття, ні думки, ні досвід, Я вдаюся до слів. Слова найменш ефективні. Їх часто витлумачують не так, а то й взагалі розуміють неправильно.

Чому? Бо така їх природа. Слова – це всього лише мовлення: звуки, що заміщають собою почуття, думки і досвід. Це символи. Знаки. Позначки. Вони не Істина – те, що Єсть. Вони несправжні.

Слова помагають тобі зрозуміти дещо. Досвід дозволяє дещо пізнати. Проте існують речі, які на досвіді пізнати неможливо. Тому-то Я наділив вас ще й іншими інструментами пізнання. Їх звати почуваннями. А ще – думками.

Але тут якраз верх іронії – в тому, що на Слово Бога ви кладете таку велику Вагу, а власному досвідові вділяєте так мало уваги.

Фактично, ви настільки не цінуєте досвід, що коли чийсь досвід пізнання Бога розбігається з тим, що йому сказали про Бога, він автоматично відкидає досвід і бере на віру сказане, хоча все має бути якраз навпаки.

Всі твої знання про будь-що, пізнане фактично чи інтуїтивно, відбиті у твоєму досвіді і твоїх почуваннях. Слова – це всього-на-всього спроба представлення знань, і то часто плутана.

Отже, все це – Мої засоби спілкування. Засоби, однак не способи, бо не всі почуття, не всі думки, не всякий досвід і не всі слова походять від Мене.

Багато слів були сказані від Мого Імені – не Мною. Багато які думки й почуття були викликані причинами, що не походили прямо від Мене. Це ж стосується і багато чого, пізнаного в досвіді.

Проблема тут – у розрізенні. Складно вловити відмінність між посланнями від Бога та даними, що мають інше походження. Існує одне основне правило, з яким це зробити просто:

*Моєю є завжди твоя Найвища Думка, твоє Найясніше Слово, твоє Найпрекрасніше почуття. Все, що менше, походить з іншого джерела.*